

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 5/2023-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Mariánom Ďurinom, advokátom, Sibírska 4, Bratislava, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 9Sk/31/2019 a jeho rozsudku z 25. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. januára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 39 ods. 1 ústavy postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v záhlaví tohto uznesenia označenom konaní a jeho rozsudkom z 25. novembra 2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Sťažovateľ žiada napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie, priznať mu finančné zadosťučinenie 5 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ bol v dobe od 22. júla 1957 do 31. decembra 1998 v služobnom pomere vojaka z povolania. Na Vojenskom úrade sociálneho zabezpečenia (ďalej len „VÚSZ“) podal 28. decembra 1998 žiadosť o priznanie výsluhového dôchodku, ktorý mu bol priznaný v súlade s § 26 zákona č. 114/1998 Z. z. o sociálnom zabezpečení vojakov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 114/1998 Z. z.“) s účinnosťou od 1. januára 1999. Po priznaní výsluhového

dôchodku sťažovateľ pracoval v civilnom zamestnaní od 11. januára 1999 až do 31. mája 2005 a následne aj od 24. septembra 2006 do 11. marca 2016. Sťažovateľ žiadosťou zo 7. augusta 2013 požiadal o priznanie nároku na starobný dôchodok od 1. júna 2005 za dobu odpracovanú v civilnom zamestnaní. Sociálna poisťovňa, ústredie (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) rozhodnutím č. [REDAKOVANÉ] zo 4. novembra 2013 sťažovateľovu žiadosť zamietla s odvolaním sa na § 26a ods. 1 a 2 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“), podľa ktorého profesionálny vojak má nárok na pomerný starobný dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 10 rokov, pričom do doby zamestnania potrebnej na vznik nároku na dôchodok sa nezapočítava doba služby profesionálneho vojaka. Proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne podal sťažovateľ opravný prostriedok, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 24Sd/292/2013 z 18. februára 2014, ktorým rozhodnutie Sociálnej poisťovne ako nezákonné zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie s tým, že jej úlohou bude opäť posúdiť sťažovateľov nárok na starobný dôchodok na základe žiadosti podanej 7. augusta 2013. Sociálna poisťovňa v reakcii na rozsudok krajského súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť 23. apríla 2014, rozhodnutím č. [REDAKOVANÉ] zo 14. mája 2014 rozhodla, že na priznanie starobného dôchodku nie je príslušná s odvolaním sa na ustanovenie § 142 ods. 4 písm. a) zákona o sociálnom zabezpečení, podľa ktorého kompetentným na priznanie dôchodku je VÚSZ. Súčasne uviedla, že sťažovateľ nemá v civilnom zamestnaní odpracovaných viac ako 10 rokov.

3. Sťažovateľ podal 28. mája 2014 novú žiadosť o priznanie starobného dôchodku, keďže k 1. januáru 2014 už mal v civilnom zamestnaní odpracovaných viac ako 10 rokov. Sociálna poisťovňa žiadosť sťažovateľa z 28. mája 2014 rozhodnutím č. [REDAKOVANÉ] z 15. júla 2014 zamietla s odôvodnením, že na priznanie starobného dôchodku je príslušný VÚSZ, ktorému žiadosť následne postúpila. VÚSZ vydal 20. augusta 2014 stanovisko, v ktorom odmietol akúkoľvek príslušnosť na priznanie starobného dôchodku za dobu odpracovanú sťažovateľom v civilnom zamestnaní. Na základe tohto stanoviska Sociálna poisťovňa rozhodnutím č. [REDAKOVANÉ] z 13. augusta 2014 svoje rozhodnutie z 15. júla 2014 zrušila a starobný dôchodok sťažovateľovi priznala vo výške 181,30 eur a so spätnou platnosťou od 1. januára 2014 aj vyplácala. Z dôvodu, že Sociálna poisťovňa sťažovateľovi v rozhodnutí z 13. augusta 2014 nezapočítala do celkovej doby poistenia dobu vojenskej služby a nepriznala mu nárok na dôchodok za tri roky spätne podľa § 95 zákona o sociálnom zabezpečení, podal sťažovateľ 8. septembra 2014 opravný prostriedok. O opravnom prostriedku sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 24Sd/296/2014-64 z 20. januára 2015, ktorým zrušil rozhodnutie Sociálnej poisťovne z 13. augusta 2014 v spojení so zmeňujúcimi rozhodnutiami a vec jej vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že Sociálna poisťovňa nie je na priznanie starobného dôchodku príslušná. Súčasne postúpil žiadosť sťažovateľa VÚSZ ako príslušnému orgánu. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu č. k. 1So/38/2015 zo 17. februára 2016 odmietnuté ako podané neoprávnenou osobou.

4. Na základe rozsudku krajského súdu č. k. 24Sd/296/2014-64 z 20. januára 2015 bola rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. [REDAKOVANÉ] z 11. mája 2016 sťažovateľovi zastavená výplata starobného dôchodku, v dôsledku čoho sťažovateľovi v období od 2. júna 2016 do 16. októbra 2018 nebol dôchodok vyplácaný. Na základe opravného prostriedku sťažovateľa krajský súd rozsudkom č. k. 24Sa/7/2016-28 zo 17. októbra 2016 rozhodnutie Sociálnej poisťovne o zastavení výplaty

starobného dôchodku sťažovateľovi zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Súčasne rozhodol, že Sociálna poisťovňa má znova rozhodnúť o žiadosti sťažovateľa zo 7. augusta 2013, o ktorej nerozhodla. Najvyšší súd rozsudkom č. k. 7So/2/2017 z 28. júna 2018 rozsudok krajského súdu potvrdil.

5. Sociálna poisťovňa rozhodnutím č. [REDAKOVANÉ] zo 16. októbra 2018 priznala sťažovateľovi so spätnou platnosťou od 7. augusta 2010 starobný dôchodok v sume 62 eur podľa § 21 zákona o sociálnom zabezpečení a § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“). Sťažovateľ podal voči uvedenému rozhodnutiu Sociálnej poisťovne odvolanie, o ktorom rozhodol generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne rozhodnutím č. [REDAKOVANÉ] z 12. decembra 2018, ktorým odvolanie zamietol a rozhodnutie Sociálnej poisťovne ako vecne správne potvrdil v celom rozsahu. O žalobe sťažovateľa proti rozhodnutiu generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 28Sa/1/2019 z 11. júna 2019, ktorým žalobu ako nedôvodnú zamietol. Najvyšší súd rozhodol o kasačnej sťažnosti sťažovateľa sťažnosťou napadnutým rozsudkom, ktorým zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie generálneho riaditeľa, ako aj prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

III.

Argumentácia sťažovateľa

6. Podľa sťažovateľa najvyšší súd napadnutým rozsudkom kasačnej sťažnosti vyhovel, ale len v menej podstatnej časti. Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok za vydaný na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Najvyšší súd síce zrušil rozhodnutie generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne z dôvodu nesprávne určeného rozhodného obdobia pre výpočet priemerného mesačného zárobku, ako aj z dôvodu nesprávne určenej základnej výmery starobného dôchodku, ktorá má byť 60 %, a nie 55 %, stotožnil sa však so záverom Sociálnej poisťovne a krajského súdu v tom, že starobný dôchodok sťažovateľovi náleží podľa zákona o sociálnom zabezpečení. Nebral na zreteľ skutočnosť, že samotná Sociálna poisťovňa sťažovateľovi zamietla 3 žiadosti z dôvodu, že priznanie starobného dôchodku podľa zákona o sociálnom zabezpečení by bolo v rozpore so zákonom. Z uvedeného vyplýva, že priznanie starobného dôchodku rozhodnutím Sociálnej poisťovne z 20. septembra 2013 podľa zákona o sociálnom poistení bolo v súlade s legislatívou platnou v dobe podania písomnej žiadosti (7. augusta 2013).

7. V podanej kasačnej sťažnosti sťažovateľ poukázal na to, že medzinárodné dohovory majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky v prípade, že zaručujú väčší rozsah ústavných práv (čl. 154c ods. 1 ústavy). Starobný dôchodok, ktorý bol sťažovateľovi priznaný a vypočítaný s krátením podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č. 128) (ďalej len „dohovor č. 128“), umožnil Sociálnej poisťovni priznať mu výrazne nižší dôchodok (62 eur), ako mu náležal podľa zákona o sociálnom poistení (181,30 eur). Najvyšší súd v napadnutom rozsudku (v bodoch 51 a 52) uvádza, že čl. 154c ods. 1 ústavy je v sťažovateľovom prípade nepoužiteľný, pretože uvedený článok sa vzťahuje len na medzinárodné zmluvy, ktoré boli Slovenskou republikou ratifikované, a súčasne uvádza, že dohovor č. 128 nie je medzinárodnou zmluvou o ľudských právach. V ďalšej vete ale uvádza, že dohovor č. 128 je medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika podľa čl. 2 ods. 1 ústavy viazaná,

a v bode 52 napadnutého rozsudku krátenie starobného dôchodku odôvodňuje práve s odvolaním sa na dohovor č. 128, čo je podľa sťažovateľa protirečivé, nezrozumiteľné až zmätočné. Keďže sťažovateľ sa domáha priznania starobného dôchodku podľa zákona o sociálnom poistení, v prípade jeho priznania podľa tohto zákona nie je čl. 33 ods. 2 dohovoru č. 128 použiteľný.

8. Sťažovateľ je toho názoru, že dostatočne preukázal, že priznanie nároku na starobný dôchodok ostatným rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo 16. októbra 2018 s odvolaním sa na § 21 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení a § 259 ods. 1 zákona o sociálnom poistení nemá oporu v zákone. Žiadosťou zo 7. augusta 2013 žiadal o priznanie starobného dôchodku za dobu odpracovanú v civilnom zamestnaní. Ku dňu podania žiadosti spĺňal podmienky potrebné na priznanie nároku na starobný dôchodok podľa § 273 ods. 5, § 293aa ods. 1 a § 82 zákona o sociálnom poistení, na základe čoho mu Sociálna poisťovňa rozhodnutím z 13. augusta 2014 starobný dôchodok aj priznala. Je nespochybniteľné, že žiadosť o starobný dôchodok bola podaná po 1. januári 2004, konanie o nároku na starobný dôchodok začalo a bolo ukončené po 1. januári 2004. Vydanie rozhodnutia Sociálnou poisťovňou zo 16. októbra 2018 s odvolaním sa na § 259 ods. 1 zákona o sociálnom poistení nemá právne opodstatnenie. Z dôvodu neodpracovania potrebného počtu 25 rokov podľa § 21 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení ani použitie tohto paragrafu nemá právne opodstatnenie.

9. Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd rozhodol, že mu starobný dôchodok má byť priznaný podľa § 273 ods. 5, § 293aa ods. 1 a § 82 zákona o sociálnom poistení od 7. augusta 2013 a aby bol sťažovateľovi vyplatený 3 roky spätne, t. j. od 7. augusta 2010. Starobný dôchodok priznaný rozhodnutím Sociálnej poisťovne z 13. augusta 2014 bol nezákonne sťažovateľovi odňatý za dobu od 1. januára 2014 do 16. júna 2016, preto sa domáha, aby mu bol Sociálnou poisťovňou so spätnou platnosťou uhradený.

10. Sťažovateľov spor so Sociálnou poisťovňou o priznanie primeranej výšky starobného dôchodku trvá už 8 rokov, vyznačuje sa prietahmi v konaní, vydávaním nekvalitných a nezákonných rozhodnutí. Neprávom bol sťažovateľovi odňatý starobný dôchodok za dobu 3 rokov so spätnou platnosťou a nahradený oveľa nižším starobným dôchodkom, ako mu náleží. Vinou Sociálnej poisťovne mu do celkovej doby zamestnania nebol započítaný rok 2013, v dôsledku čoho bol sťažovateľovi priznaný starobný dôchodok až o rok neskôr a za tú dobu nedostával žiadny dôchodok. V dôsledku nezákonného zastavenia výplaty starobného dôchodku od 16. júna 2016 do 16. októbra 2018, teda počas doby 2 rokov, sťažovateľ nedostával žiadny dôchodok. Dlhodobé vedenie sporu má pre sťažovateľa v jeho veku viac ako 80 rokov nepriaznivý vplyv nielen na psychiku, ale aj na celkový zdravotný stav. Z uvedených dôvodov sťažovateľ požaduje aj priznanie finančného zadosťučinenia.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou sťažnosti je sťažovateľova nespokojnosť a namietané porušenie ním označených práv, ku ktorému malo dôjsť pri rozhodovaní v jeho dôchodkovej veci, pričom vychádzajúc z petitu ústavnej sťažnosti, ktorým je ústavný súd v zmysle § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný, sťažovateľ za porušovateľa svojich práv označil len najvyšší

súd. Vzhľadom na sťažovateľom takto vymedzený predmet konania ústavný súd posudzoval z hľadiska jeho ústavnej udržateľnosti len postup najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 9Sk/31/2019 a v ňom vydaný napadnutý rozsudok.

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

13. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

14. Ústavný súd konštatuje, že z príloh pripojených k sťažnosti považuje za preukázané, že najvyšší súd rozhodol o kasačnej sťažnosti sťažovateľa 25. novembra 2020 napadnutým rozsudkom, ktorý bol právnenému zástupcovi sťažovateľa doručený 11. decembra 2020. Keďže v čase podania ústavnej sťažnosti k namietanému porušovaniu označených práv postupom najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 9Sk/31/2019 už nemohlo dochádzať, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

IV.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

15. Ústavný súd, pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, poukazuje predovšetkým na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

16. Ústavný súd už vo svojej judikatúre opakovane vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je len také jeho porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo

odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktorého nápravu nemožno dosiahnuť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v príslušnom procesnom kódexe (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej právoplatne skončilo. V zmysle uvedeného v konaní, ktoré v čase predbežného prerokovania sťažnosti stále prebieha, nemožno uvažovať o splnení tejto požiadavky (IV. ÚS 361/2010).

17. Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

18. V nadväznosti na uvedené právne názory ústavný súd s prihliadnutím na konkrétnu sťažnostnú argumentáciu, ktorá vo vzťahu k napadnutému rozsudku atakuje najmä hmotnoprávnu stránku veci (námietka nesprávnej aplikácie zákona o sociálnom zabezpečení a čl. 33 ods. 2 dohovoru č. 128), konštatuje, že v okolnostiach daného prípadu nie sú splnené predpoklady na výnimku z už spomenutej zásady, podľa ktorej ústavný súd v rámci konania o ústavnej sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa právoplatne skončilo konanie. Námietky sťažovateľa týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci smerujú proti napadnutému rozsudku, ktorým boli zrušené rozhodnutie generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne z 12. decembra 2018, ako aj prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo 16. októbra 2018 a vec bola vrátená Sociálnej poisťovni na ďalšie konanie. Podľa názoru ústavného súdu v aktuálnom procesnom štádiu konania pred správnym orgánom (citované rozhodnutia správneho orgánu sú zrušené a vec je vrátená na nové prerokovanie správnemu orgánu) neprichádza do úvahy pri rešpektovaní čl. 127 ods. 1 ústavy uplatnenie právomoci ústavného súdu, keďže vec priznania starobného dôchodku sťažovateľa bude ďalej prebiehať pred správnym orgánom a následne v prípade nespokojnosti s rozhodnutím správneho orgánu aj pred všeobecnými súdmi, pričom sťažovateľ bude v ďalšom priebehu konania (vrátane konania pred všeobecnými súdmi) disponovať účinnými právnymi prostriedkami na ochranu svojich práv. Na tomto závere nemení nič ani skutočnosť, že v napadnutom rozhodnutí najvyšší súd vyslovil pre správny orgán záväzný právny názor (§ 469 Správneho súdneho poriadku). Z princípu subsidiarity totiž vyplýva, že sťažovateľom spochybňovaný právny názor najvyššieho súdu sa môže stať predmetom ústavného prieskumu až vtedy, ak bude vec priznania nároku sťažovateľa na starobný dôchodok právoplatne skončená. Za týchto okolností ústavný súd považoval túto časť ústavnej sťažnosti za predčasne podanú, čo *rationae temporis* zakladá dôvod na jej odmietnutie z dôvodu neprípustnosti. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú

sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2023

Robert Šorl
predseda senátu